

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **V. R.**, zastoupeného Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem se sídlem 602 00 Brno, Joštova 4, proti žalovanému: **Celní ředitelství Brno**, se sídlem 601 44 Brno, Koliště 639/21, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2008, čj. 6216-2/08-010100-21, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2010, čj. 29 Ca 226/2008 – 44

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I.

Dosavadní průběh řízení

[1] Celní úřad Břeclav vyměřil žalobci platebním výměrem z 9. 6. 2008 spotřební daň z lihu za zdaňovací období únor 2007 ve výši 270 035 Kč.

[2] Žalovaný odvolání žalobce proti platebnímu výměru zamítl. Shodně s celním úřadem dospěl k závěru, že žalobce byl plátcem spotřební daně z lihu dle § 4 odst. 1 písm. f) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, neboť skladoval vybrané výrobky ve větším množství, aniž prokázal jejich zdanění nebo oprávněné nabytí bez daně. Žalovaný vyšel především ze skutkových zjištění pracovníků Celního ředitelství Brno, oddělení 31 Odhalování organizované trestné činnosti, kteří dne 20. 2. 2007 provedli v bydlišti žalobce (V. 403) domovní prohlídku a dále prohlídku jiných prostor, tj. automobilu Citroen Jumper, vlastněného žalobcem, zaparkovaného v době prohlídky před domem žalobce; při

těchto prohlídkách bylo nalezeno 1093,2 litru lihu o objemové koncentraci etanolu v rozmezí 40,80% až 95,90%. Žalovaný neuvěřil (ničím nepodloženým) tvrzením žalobce, že vybrané výrobky nalezené v jeho domě pocházely z pěstitelského pálení a byla z nich řádně zaplacena spotřební daň a poplatky v rámci pálení, ani tvrzením, že žalobce nevěděl o přítomnosti lihu v automobilu, a že tento líh pravděpodobně patřil osobě, jíž předtím žalobce automobil půjčil (Z. Š.). Podle žalovaného sice nebylo dokazováním postaveno na jisto, kdo byl vlastníkem lihu, ale bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce byl jeho skladovatelem ve smyslu cit. zákona, bez ohledu na to, kdo byl jeho vlastníkem. Žalovaný rovněž zjistil, že žalobce o lihu věděl, neboť do protokolu o domovní prohlídce sám vypověděl, že se v automobilu líh nachází a uvedl i jeho množství; výpověď byla potvrzena zjištěními při následně provedené prohlídce automobilu. Pozdější změnu výpovědi považoval žalovaný za ryze účelovou. Tyto závěry nebyly dle žalovaného vyvráceny ani rozsudkem Městského soudu v Brně z 31. 3. 2008, sp. zn. 5 T 309/2007, který žalobce předložil v doplnění odvolání a jímž se snažil prokázat, že nebyl plátcem spotřební daně, neboť byl zproštěn obžaloby pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné platby dle § 148 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákona.

[3] Žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Brně zamítl. Soud neshledal důvodné žalobní námitky, že se žalovaný dostatečně nezabýval odvoláním, a to zejména předloženým rozsudkem Městského soudu v Brně: z rozsudku městského soudu nevyplynuly pro věc žádné relevantní závěry, soud se v něm zabýval hodnocením zavinění každého z obžalovaných (z nichž jedním byl i žalobce), jež z pohledu daňového řízení nemá právní význam. Podle soudu žalovaný vyložil, na základě jakých důkazů byl v daňovém řízení zjištěn skutkový stav, hodnotil jejich věrohodnost (zejm. ve vztahu k výpovědi žalobce, kterou žalobce později popíral) a dostatečně odůvodnil své skutkové závěry; na ně logicky navazují i závěry právní. Podle krajského soudu byl tedy učiněn správný závěr, že žalobce byl plátcem spotřební daně, přičemž svou povinnost zaplatit daň dobrovolně nesplnil.

II.

Kasační stížnost

[4] Proti rozsudku krajského soudu brojil žalobce (dále jen stěžovatel) včas podanou kasační stížností, jíž zároveň navrhl přiznat odkladný účinek. Důvody kasační stížnosti stěžovatel opřel o § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel koncentroval stížní body do stěžejní námitky, že žalovaný ani krajský soud nevzali v potaz závěry Městského soudu v Brně; jak rozsudkem z 31. 3. 2008, tak z 9. 2. 2009 (oba sp. zn. 5 T 309/2007) zprostil soud stěžovatele obžaloby pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné platby dle § 148 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákona, jehož předmětem měl být líh nalezený 20. 2. 2007 v automobilu stěžovatele. Stěžovatel zdůraznil, že v rámci trestního řízení byly provedeny jednak důkazy opatřené celním úřadem, a vedle nich také důkazy další, tudíž zprošťující výrok městského soudu byl opřen o komplexněji zjištěný skutkový stav než byl zjištěn v řízení správním.

[6] Podle stěžovatele tedy byly v trestním řízení jednoznačně zpochybněny závěry správních orgánů o tom, že plátcem daně z lihu nalezeného v automobilu stěžovatele měl být právě stěžovatel. Je jimi také vyvrácena výpověď stěžovatele, kterou učinil do protokolu o domovní prohlídce, a kterou později odvolal, neboť byla podle něj učiněna pod nátlakem a ve stresu. Krajskému soudu stěžovatel vytýkal, že se nezabýval rozpory mezi výsledky dokazování ve správním a v trestním řízení.

[7] K právnímu posouzení krajského soudu stěžovatel uvedl, že je sice pravda, že odpovědnost v oblasti správního práva vzniká za jiných podmínek než z hlediska trestních předpisů, v posuzovaném případě tomu tak však nebylo. Trestný čin zkrácení daně mohla dle stěžovatele spáchat pouze osoba, která byla plátcem daně za podmínek vymezených zvláštním zákonem (zde tedy zákonem o spotřebních daních). Jestliže tedy městský soud dospěl k závěru, že trestněprávní odpovědnost nevznikla, byl v tomto hodnocení současně obsažen závěr, že nevznikla ani subjektivní odpovědnost stěžovatele jako plátce spotřební daně podle právních předpisů správních. Opačný závěr krajského soudu je tedy nesprávný.

[8] Konečně stěžovatel také uvedl, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, neboť se soud toliko omezil na konstatování, že stěžovatel byl plátcem spotřební daně, neboť bylo prokázáno, že skladoval vybrané výrobky, aniž by reflektoval shora popsané výsledky dokazování a závěry trestního řízení.

[9] V závěru stížnosti stěžovatel poukázal na údajné rozpory jednotlivých údajů o množství lihu: celní úřad stěžovateli vyměřil daň z 1 093,2 litrů lihu, zatímco ze správního spisu i rozsudků městského soudu vyplývá, že při prohlídkách bylo zjištěno 983 litrů lihu v automobilu a 35,592 litrů lihu v bydlišti stěžovatele, celkem tedy 1 018,592 litrů lihu. Vzhledem k těmto rozporům hodnotil stěžovatel zjištěný skutkový stav jako nesrozumitelný a rozhodnutí správních orgánů jako nepřezkoumatelná.

[10] Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Odůvodněnost požadavku na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel spatřoval v tom, že by případný výkon rozhodnutí na zaplacení částky 270 035 Kč byl pro něj zcela likvidační a závažným způsobem by ovlivnil kvalitu jeho životních poměrů.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl tuto kasační stížnost zamítnout a co do důvodů odkázal na své vyjádření k žalobě. Výslovně vyzdvihl pouze námitku údajných rozporů v údajích o množství lihu, kterou, jak žalovaný zdůraznil, stěžovatel uvedl poprvé až v kasační stížnosti: z obsahu spisu i rozhodnutí žalovaného je dle stěžovatele zcela zřejmé, kolik litrů lihovin a lihu o různé lihovitosti bylo při prohlídkách zjištěno. Toto množství bylo přepočteno na hektolitry čistého etanolu a teprve z něho byla vypočtena daň. Stěžovatel zaměnil množství čistého etanolu za množství zjištěných lihovin a lihu.

III.

Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a shledal kasační stížnost nedůvodnou.

[12] Klíčovou námitkou bylo nezohlednění obou zprošťujících rozsudků městského soudu, z čehož stěžovatel dovozoval jak nesprávné skutkové tak i právní závěry žalovaného a krajského soudu.

[13] V řízení před krajským soudem stěžovatel předložil rozsudek Městského soudu v Brně z 9. 2. 2009, sp. zn. 5 T 309/2007, jímž byli stěžovatel a další obžalovaný Z. Š. zproštěni obžaloby pro trestný čin zkrácení daně, poplatků a podobné povinné platby dle § 148 odst. 1, 3 písm. a) trestního zákona, jehož se dle obžaloby měli dopustit tím, že dne 20. 2. 2007 uskutečnili převoz mimo daňovou evidenci vedeného lihu s obsahem 983,18034

litru etanolu vozidlem Citroen Jumper (tj. automobilem stěžovatele), přičemž líh měl obžalovaný Škaroupka převzít od třetího obžalovaného (který byl obžaloby pravomocně zproštěn již rozsudkem z 31. 3. 2008), následně jej předat i s vozidlem stěžovateli, který jej dovezl do obce Vrbice (tj. do svého bydliště), se záměrem líh dále nabízet k prodeji, ačkoliv věděl, že z lihu nebyla odvedena spotřební daň, čímž měli zkrátit daňovou povinnost o 260 495 Kč. Z tohoto rozsudku měl krajský soud podle stěžovatele spolehlivě zjistit, že stěžovatel nebyl plátcem spotřební daně z lihu.

[14] Aby bylo možno stěžovateli přisvědčit, bylo by nutno zaujmout právní názor, že soud rozhodující ve správním soudnictví je ve všech případech vázán rozsudky vydanými v trestních řízeních. Tak tomu ovšem není. Podle § 52 s. ř. s. *„je soud je vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal.*“. Ve shodě s judikatorně ustáleným výkladem obdobného § 135 o. s. ř. (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu z 12. 1. 2010, sp. zn. 32 Cdo 421/2009) je nutno toto ustanovení chápat tak, že: pro soud je závazný toliko výrok rozsudku, a to rozsudku odsuzujícího, který již nabyl právní moci.

[15] Zprošťující rozsudek z 31. 3. 2008 předložil stěžovatel již ve správním řízení žalovanému. Pro žalovaného byl tedy určující § 28 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků („daňový řád“, „d. ř.“), podle něhož: *„vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Jinak si může správce daně o takové otázce učinit úsudek nebo dát příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení. Správce daně si nemůže jako o předběžné otázce učinit úsudek o tom, zda a kým byl spáchán trestný čin nebo přestupek, nebo o osobním stavu občana.*“. Ani z tohoto ustanovení tedy nevyplývá pro stěžovatele příznivý výsledek.

[16] Především je tedy nutno zdůraznit, že stěžovatel předložil žalovanému a soudu dva rozsudky, z nichž však žádný nebyl opatřen doložkou právní moci; naopak z rozsudku z 9. 2. 2009 vyplývá, že rozsudek z 31. 3. 2008 byl ve výroku, jímž byl stěžovatel a obžalovaný Z. Š. (poprvé) zproštěni obžaloby, napaden odvoláním státního zástupce a posléze odvolacím soudem zrušen. Je tedy zřejmé, že v době vydání rozhodnutí žalovaného pravomocný zprošťující trestní rozsudek vůbec neexistoval.

[17] Lze proto shrnout, že žalovaný ani krajský soud neporušili žádnou zákonnou povinnost vázanosti jiným rozhodnutím.

[18] Dále je třeba zdůraznit, že trestní řízení a řízení daňové, resp. jejich výsledky, nejsou vnitřně provázány a není mezi nimi vztah závislosti *de iure* (viz shora) ani *de facto*. V mnoha ohledech je sice mezi nimi úzká vazba (např. plnění oznamovací povinnosti správcem daně vůči orgánům činným v trestním řízení, oprávnění požadovat informace od správců daně apod.), není však účelem tohoto rozsudku předestřít teoretické pojednání o těchto vztazích. Ačkoliv jsou v praxi začasto vedeny oba druhy řízení pro týž skutek, výsledky bývají mnohdy zcela rozdílné. Příčinou je jak odlišný předmět těchto řízení, tak zásady a způsoby jejich vedení, zejména při dokazování:

[19] Předmětem daňového řízení je nikoli zjišťování, zdali konkrétní osoba spáchala trestný čin či zda byl trestný čin vůbec spáchán, ale činnost směřující ke správnému a úplnému zjištění, stanovení a splnění daňových povinností, zejména právo vyhledávat daňové subjekty, daně vyměřit, vybrat, vyúčtovat, vymáhat nebo kontrolovat podle tohoto zákona jejich splnění ve stanovené výši a době (§ 1 odst. 2, § 2 odst. 1 d. ř.).

Uvažovat, zda to které rozhodnutí vydané v trestním řízení zavazovalo správce daně k určitému výsledku jím vedeného řízení, by proto bylo relevantní pouze v případě, pokud by výsledek daňového řízení měl být závislý na otázce, zda konkrétní osoba (zejm. svědek či daňový subjekt) spáchala, či nespáchala trestný čin nebo zda došlo či nedošlo k jeho spáchání.

[20] V nyní posuzovaném případě tomu tak ovšem nebylo. Předmětem řízení bylo stanovit, zda stěžovatel splňoval předpoklady plátcovství spotřební daně z lihu a jelikož správce daně dospěl ke kladnému závěru, také vyměření této daně. Jinak řečeno, předmětem řízení vedeného správcem daně byla otázka zdanění stěžovatele, nikoliv to, zda svým jednáním spáchal trestný čin. Trestní řízení bylo vedeno „vedle“ řízení daňového, zcela na něm nezávisle.

[21] Odlišnost obou řízení z hlediska procesu je možno nejmarkantněji demonstrovat na následujícím: v trestním řízení je to příslušný orgán státu (státní zástupce), kdo je povinen prokázat, že obžalovaný spáchal trestný čin a tím prolomit jeho zákonem presumovanou nevinu; naproti tomu v řízení daňovém je na daňovém subjektu, aby prokázal správnost svých tvrzení, tedy na něm leží důkazní břemeno ohledně splnění daňové povinnosti. Výsledek trestního řízení proto může být ovlivněn nedostatkem shromážděných důkazů v neprospěch obžalovaného svědčících o jeho vině.

[22] Dále nelze opomenout, že rovněž okruh dokazovaných skutečností je v trestním řízení nepoměrně širší než v řízení daňovém, zejm. subjektivní stránka trestného činu, který taktéž může výrazně ovlivnit (a odlišit) výsledek řízení.

[23] Ze všech uvedených skutečností lze tedy shrnout, že stěžovatelem předložené (nepravomocné) rozsudky, jimiž byl zproštěn obžaloby v části, v níž byl viněn ze spáchání trestného činu zkrácení daně, nemohly ovlivnit rozhodnutí žalovaného ani krajského soudu. Není podstatné, jaké důkazy provedené v trestním řízení popsal městský soud v odůvodnění svého rozsudku: kromě výkladu provedeného shora je třeba zdůraznit, že ani v rozsudku, jímž by byla vyslovena vina obžalovaného za spáchání trestného činu, by nebylo závazné odůvodnění rozsudku, ale toliko jeho výrok. Správce daně provedl vlastní dokazování, z něhož dospěl k určitým skutkovým zjištěním, jimiž předložený rozsudek (a jakékoli v jeho odůvodnění popsané okolnosti) nemohl otřást.

[24] Jelikož stěžovatel opíral námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu a jeho hodnocení výhradně o závěry trestních rozsudků, nemohl se kasační soud, vázaný obsahem stížních námitek, více touto otázkou zabývat.

[25] V návaznosti na stěžovatelovu námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu z důvodu, že prostě konstatoval, že stěžovatel byl skladovatelem vybraných výrobků a tedy i plátcem spotřební daně, považuje však kasační soud za vhodné *obiter dictum* výslovně přisvědčit věcnému závěru krajského soudu.

[26] Podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je plátcem daně osoba, která „*skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky ve větším množství, uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně*“.

[27] V posuzované věci není sporu o tom, že u stěžovatele byly nalezeny vybrané výrobky, a to „ve větším množství“ [tj. dle § 4 odst. 3 písm. c) zákona o spotřebních daních v množství přesahujícím 10 litrů] a že stěžovatel neprokázal jejich zdanění či oprávněné nabytí bez daně. Stěžovatel však měl za to, že nebyl skladovatelem ve smyslu cit.

ustanovení, neboť nebylo prokázáno jeho vlastnické právo k vybraným výrobkům nalezeným v jeho automobilu ani to, že o jejich přítomnosti věděl.

[28] Pojem „skladovatel“, popř. „skladování“ není v zákoně o spotřebních daních definován. Jeho výklad byl proveden v rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu:

[29] V rozsudku z 26. 2. 2009, čj. 7 Afs 69/2007 - 85, se soud zabýval výkladem tohoto pojmu z několika hledisek. Jazykovým výkladem dospěl k závěru, že *„atributem skladování je přinejmenším vědomost o zboží a úmysl je uchovávat a zajistit před znehodnocením, odcizením apod.“*. Výkladem teleologickým, tedy vycházejíce ze smyslu zákona, však dospěl k závěru jinému, a to, že *„pojem skladování by měl být vykládán spíše ve smyslu detence“*; tento výklad seznal udržitelný rovněž z pohledu obecného pravidla (viz např. nález Ústavního soudu z 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06), že při střetu dvou výkladových metod, jež jsou srovnatelně přesvědčivé, avšak vedou k opačným závěrům, je v oblasti veřejného práva zásadně žádoucí upřednostnit výklad příznivější pro adresáta rozhodnutí opírajícího se o interpretovanou normu. Jak ale uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku z 16. 10. 2008, čj. 7 Afs 54/2006 - 155, toto pravidlo se neuplatní absolutně: vždy je třeba vážit, v jak intenzivním nepoměru se adresát rozhodnutí vůči orgánu veřejné moci nachází. Sedmý senát zdejšího soudu proto v cit. rozsudku vyložil, že negativní důsledky správního rozhodnutí v jím posuzované věci (tj. o zabrání vybraných výrobků dle § 42 odst. 12 zákona o spotřebních daních) plynoucí pro adresáta rozhodnutí z teleologického výkladu, jsou nepoměrně menší, než by tomu bylo pro stát v případě upřednostnění výkladu jazykového. Tehdy posuzovanou věc tedy soud uzavřel tím, že *„argumentace stěžovatele založená na tvrzení, že o existenci předmětných lihových zásob* (pozn.: v areálu lihovaru, jehož byl vlastníkem) *neměl povědomost, tak z hlediska (ne)naplnění podmínky skladování nemůže obstát“*.

[30] Závěry sedmého senátu převzal zdejší soud také do svých dalších rozhodnutí, např. do rozsudku z 23. 4. 2009, čj. 9 Afs 59/2008 - 80, ohledně spáchání správního deliktu dle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních (skladování neoznačených tabákových výrobků, za což správce daně uložil pokutu a vyslovil zabrání těchto výrobků), a také do rozsudku z 6. 10. 2010, čj. 9 Afs 11/2010 - 71, ohledně doměření spotřební daně z lihu. V posledně uvedeném rozsudku soud uvedl, že pro vznik povinnosti dle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je relevantní uložení vybraných výrobků u osoby, kterou lze považovat za skladovatele, přičemž pro naplnění tohoto pojmu je nepodstatné, kdo má uložené výrobky ve svém vlastnictví, ale podstatné je faktické ovládání věci; existence detenčního práva k výrobkům musí být alespoň pravděpodobná.

[31] V nyní posuzované věci byly vybrané výrobky nesporně nalezeny při prohlídce prováděné pracovníky celního ředitelství v automobilu vlastněného stěžovatelem, umístěného před jeho domem, kam jej zaparkoval sám stěžovatel, což nikdy nepopíral. Kasační soud má však také za prokázané, že stěžovatel věděl o tom, že se líh v automobilu nachází. Jak vyplývá z protokolu o domovní prohlídce z 20. 2. 2007, stěžovatel ve své výpovědi výslovně uvedl, že se v jeho automobilu nachází líh a přesně popsal obalové nádoby a množství lihu (o tom, že se v automobilu nachází líh, vypověděl i do protokolu o prohlídce jiných prostor); pravdivost jeho výpovědi nebyla později ničím zpochybněna, přestože stěžovatel tvrdil, že byla provedena ve stresu pod tlakem probíhající prohlídky, nemění to nic na tom, že stěžovatel dokázal popsat konkrétní skutečnosti týkající se vybraných výrobků, jež byly při následné prohlídce automobilu potvrzeny. Žalovanému lze tedy rozhodně přisvědčit, pokud pozdější popírání této výpovědi stěžovatelem hodnotil jako účelové s cílem vyhnout se daňové povinnosti. Pokud by totiž stěžovatel jím uvedené

skutečnosti neznal, nemohl by je vypovídat ani pod nátlakem, ani za žádných jiných okolností. Z uvedených skutečností vyplývá, že stěžovateli svědčilo přinejmenším detenční právo k nalezeným vybraným výrobkům a byl tedy skladovatelem ve smyslu zákona o spotřebních daních.

[32] Závěr krajského soudu v napadeném rozsudku byl tedy správný a jelikož kasační soud neshledal absenci nutného, byť velmi stručného, odůvodnění, rovněž přezkoumatelný.

[33] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného zhodnotil stížní námitky jako nedůvodné. K námitce rozporných údajů o množství lihu z něhož byla vypočtena daň nemohl soud přihlížet, neboť nebyla vznesena v řízení před krajským soudem. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[34] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační soud nerozhodoval, neboť se zabýval přednostně kasační stížností věcně.

IV.
Náklady řízení

[35] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. července 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu